

Jeg ved naturligvis ikke, hvad Hr. H. P. Hanssen har tænkt paa ved dette „mere“, men jeg kan vanskelig tænke mig andet, end at han maa mene, at Regeringen maa gaa videre ad den Vej, som den ganske vist med forsigtige Trin forleden gik ind paa, nemlig ad Toldvejen at foretage Foranstaltninger, som er til Støtte for den danske Krone. Det maa man nemlig ikke være blind for, at rent principielt har nu Partiet Venstre gennem de Forslag, som det stillede, gennemført Toldforanstaltninger til Værn for den danske Krone. Jeg kan da ikke tænke mig andet, end naar Hr. H. P. Hanssen fremsatte en Udtalelse som den, jeg her har nævnt, maa han dermed mene, at Partiet maa gaa videre, hvis de hidtil trufne Foranstaltninger ikke virker tilstrækkeligt.

Det er efter min Mening givet, at skal de Foranstaltninger, man nu paa den ene eller den anden Maade vil skride til, nytte, maa det være Foranstaltninger, som bæres af hele det danske Folk, saa kan man ikke skære enkelte mere eller mindre velhavende Klasser ud, for det hjælper dog ikke Alverden med Hensyn til Forbruget i Kraft af dette, at et Menneske ikke kan spise mere end et Menneske, men skal det nytte noget, skal hele Folket med. Det vil da siden vise sig, om de, der i særlig Grad mener at repræsentere de Lag i Samfundet, hvis økonomiske Evne ikke er saa stor, vil have den rette Forstaaelse af, at udenom dette kommer man ikke. Ad Importreguleringens Vej tror jeg som sagt ikke, der naas noget nævneværdigt, men vil dette til en vis Grad at gaa Importreguleringens Vej psykologisk set have en stor Betydning for store Dele af Folket, er det ikke for mit Vedkommende Hensigten at afvise at forhandle om Sagen.

Hvis man nu tænkte sig, at Toldvejen, enten man vil bruge den ene eller den anden Form, blev anvendt, og at den virkede, som den efter min Mening skal virke, nemlig saaledes, at Folk bliver ved at købe Varerne, men gennem Toldforanstaltninger gør Staten til en stor Sparekasse, hvortil skal man da bruge disse Penge, eller jeg vil hellere sige: hvortil maa man da bruge disse Penge? Dér vil jeg gentage, at bruger man de Penge, man har puttet ind i Statskassen, saaledes, at man pumper dem ud igen ved Hjælp af sociale Love, saa vil det kun sige, at man flytter Forbruget fra een Klasse til en anden, saa vil den hele Foranstaltning handelsbalancemæssigt set være spildt. Nej, disse Penge, som man mener, Staten maa være i Besiddelse af, for derigennem at skabe en Opsparingskasse for

den danske Befolkning, disse Penge maa blive i Statskassen i den Forstand, at de maa anvendes til Afdrag paa Statsgælden.

Et svagt Skridt i den Retning er man gaaet gennem det Forslag, den højtærede Finansminister fremsatte om Bilomsætningsafgiften. Man kunde sige: Ja, men hvorfor blev der fra vor Side ikke krævet, at Luksustoldsatsernes Provenu ogsaa skulde anvendes til Statsgældens Afskrivning? For mit Vedkommende vil jeg hertil svare, at Grunden hertil er den simple, at jeg tror, at disse Penge er nødvendige for at skaffe Balance, og at man naturligvis først maa have Balance, før man kan begynde paa ekstraordinære Afskrivninger; ellers maatte man i alt Fald ind paa en anden Maade til at skaffe det nødvendige for at skaffe Balance; thi at flytte et Laan fra Nationalbanken i Kraft af et Kasselaan og bruge de tilsvarende Penge til Afdrag af en vis fast Gæld vil være uden Betydning. Jeg maa altså hævde, at skal det hele have Betydning, maa de Penge, der fremkommer, blive i Statskassen; men sker det paa den anden Side, kan der efter mine Begreber ikke være Tvivl om, at en stor Del af disse Midler, som herved bliver i Statskassen, repræsenterer Opsparingsmidler, repræsenterer formindsket Forbrug; og det er altsaa det, jeg tror, man overhovedet maa gaa til, hvis det skal kunne nytte noget.

I den Situation, hvori man befinder sig, er der ingen Tvivl om — Røster af den Art lyder ogsaa fra konservativ Side —, at man i allerhøjeste Grad bebrejder Venstre og dets Regering, at de overfor dette Forhold foretager sig alt for lidt. Jeg mener, at man maa give Ret i, at de Skridt, som Regeringen hidtil har gjort, er for forsigtige. Man er, synes det mig, alt for ængstelig for, om en eller anden, paa Grund af, at det gik ud over den paagældendes private Behagelighed, at en eller anden Vælger — maaske nogle Hundrede Vælgere eller nogle Tusinde, det kan naturligvis blive til saa mange, at det kan komme til at virke noget ubehageligt politisk set — føler sig utilfreds med, at der bliver stillet Krav til dem; og som Følge deraf stiller man ikke disse Krav.

Som imidlertid sagt: Skal Handelsbalancen bedres, maa der stilles Krav, og det Krav til hele Folket. Det vilde være i allerhøjeste Grad ønskeligt, om Regeringen og det Parti, der staar bag ved det, langt stærkere og i langt mere afgørende Tempo erkendte Situationens Alvor med Hensyn til Kronen, og uden Hensyn til, om der faldt en eller anden Vælger fra, fremsatte